

An elderly woman with white hair and a headscarf is shown from the chest up. She is wearing a purple knitted sweater, a colorful checkered scarf, and a dark grey puffer vest. She is holding a clear plastic container with a blue latch in her left hand and a glass jar with a wooden lid in her right hand. The container and jar are filled with a yellowish-orange substance, likely a food product. The background is a dark, textured stone wall.

De gaarkeuken
als
reddingsboei!

Gaarkeuken, reddingsboei voor velen

Een jaar geleden vertelden we u over het belang van de gaarkeuken als reddingsboei voor hongerige ouderen en kinderen. We lieten u een foto zien van **Victor**, een ogenschijnlijk gewone jongen. Maar zijn werkelijkheid was anders.

Victor was met zijn ouders vanuit Noord-Albanië naar een voorstad van Tirana verhuisd, op zoek naar een beter leven. Die hoop vervloeg snel: geen werk, een tochtige krottenwoning en diepe armoede. Honger, verwaarlozing en huiselijk geweld bepaalden het dagelijks leven.

Gelukkig was er het centrum van Seed of Hope: een veilige plek waar Victor en zo'n 300 andere kinderen drie keer per week een gezonde maaltijd krijgen, met brood en fruit. Ze luisteren er naar Bijbelverhalen en leren waarden die houvast geven. Zonder deze gaarkeuken zouden zij letterlijk nergens zijn.

Dankzij uw steun is die reddingsboei werkelijkheid geworden. Niet alleen in Albanië, maar ook in Moldavië en Armenië konden we gaarkeukens opzetten voor kinderen, gehandicapten en hulpbehoevende ouderen.

Hartelijk dank dat u de reddingsboei hebt toegeworpen. Uw steun maakte het verschil.

“De HEER doet recht aan de verdrukten, geeft brood aan de hongerigen.” Ps 146:7

Verlies, veerkracht en menselijke warmte

Door oorlog en gedwongen evacuatie verloren inwoners van Artsach alles. Voor **Vanya Lalayan**, **Marat Harutyunyan** en **Misha Hayrapetyan** werd de gaarkeuken in Goris hun reddingsboei. Voor deze mensen is de gaarkeuken meer dan een plek om te eten. Het is een veilige haven na de gedwongen evacuatie, een plek waar ze warmte, begrip en menselijkheid vinden. Hier ontmoeten zij anderen met soortgelijke verhalen, delen zij hun zorgen en voelen zij zich niet vergeten. Zelfs momenten van vreugde vinden hier hun plaats, zoals toen een muziekgroep de kantine bezocht en mensen, ondanks alles, weer even konden lachen en dansen.

“Tot in je ouderdom blijf ik dezelfde, tot in je grijsheid zal ik je steunen. Wat ik gedaan heb, zal ik blijven doen, ik zal je steunen en beschermen.” Jesaja 46:4

Voor de bejaarde **Vanya Lalayan** was de gedwongen evacuatie extra zwaar. Na een leven als timmerman en het verlies van zijn vrouw, werd hij op hoge leeftijd gedwongen zijn geboortestreek te verlaten. Alleen, kwetsbaar en met beperkte middelen vond hij onderdak in een gehuurde kamer in Goris. Door zijn leeftijd en gezondheid kon hij nauwelijks voor zichzelf zorgen. De gaarkeuken, gefinancierd door Mensenkinderen, bood hem niet alleen dagelijkse warme maaltijden, maar ook praktische steun en aandacht. De bezorging aan huis en een eenvoudige wandelstok maakten een groot verschil in zijn dagelijkse leven.

Marat Harutyunyan bouwde jarenlang een bestaan op in Berdzor, waar hij met veeteelt en landbouw in het levensonderhoud van zijn gezin voorzag. Met zijn handenarbeid zorgde hij voor zijn vrouw en vier kinderen. De oorlog van 2020 dwong zijn familie te vluchten, maar Marat bleef achter, in de hoop zijn huis en bezittingen te kunnen redden. In 2023 verloor hij ook die laatste hoop en werd hij gedwongen terug te keren naar Goris. Zijn gezin viel uiteen en Marat bleef alleen achter: zonder vaste woonplaats, zonder werk en zonder recht op pensioen. De gaarkeuken werd voor hem een onmisbare steun om elke dag te kunnen overleven.

"Is het niet: je brood delen met de hongerige, onderdak bieden aan armen zonder huis, iemand kleden die naakt is... Als je de hongerige schenkt wat je zelf nodig hebt en de verdrukte gul voedt, dan zal je licht in het donker schijnen." Jesaja 58:7, 10

Ook **Misha Hayrapetyan** leidde een leven van toewijding en dienstbaarheid. Hij werkte als chauffeur, veehoeder en dierenarts en nam tijdens de Eerste Artsachoorlog deel aan de verdediging van zijn vaderland. Na de oorlog van 2020 moest hij zijn geboortedorp verlaten en naar Goris vluchten. Zijn liefde voor Artsach bracht hem nog eenmaal terug, maar in 2023 werd hij opnieuw gedwongen alles achter te laten. Met een klein pensioen, waarvan het grootste deel opging aan huur, bleef er nauwelijks geld over voor voedsel. De warme maaltijden van de gaarkeuken werden voor hem niet alleen een bron van voeding, maar ook van menselijk

Gezien, gevoed en niet alleen

In Gyumri, Armenië, is een gaarkeuken opgezet voor mensen van 55 jaar en ouder die door gezondheidsproblemen of andere omstandigheden zonder werk en inkomen leven. Armenië kent geen sociaal vangnet, waardoor zij tot de zeer armen behoren en vaak niet weten hoe zij moeten overleven. De gaarkeuken is voor hen een reddingsboei. Naast een warme maaltijd ontvangen zij ook hygiënepakketten en kleding, en worden ontmoetingsbijeenkomsten georganiseerd om isolement te doorbreken. Dankzij de steun van Mensenkinderen voelen zij zich gezien, worden hun lasten verlicht en krijgen zij weer hoop en toekomstperspectief.

"Wie mild is, wordt gezegend, want hij geeft zijn brood aan de arme." Spreuken 22:9

Hulp die honger stilt

mensenkinderen
voor mensen in nood

Voedselpakketten en kortingsbonnen vormen voor veel gezinnen een reddingsboei om de honger te stillen. In Burrel, een regio ten noorden van de Albanese hoofdstad Tirana, ligt een breed bergdal omringd door moeilijk toegankelijk berggebied. In deze omgeving wonen zeer arme gezinnen die zonder hulp niet kunnen rondkomen.

De overheid ondersteunt hen met slechts 20 euro per gezinslid per maand, een bedrag dat bij lange na niet genoeg is om van te leven. Sommige gezinnen overleven dankzij familie in de directe omgeving. Voor gezinnen waarvan familie in het buitenland woont, is het leven bijzonder zwaar. Vaak zijn zij gedwongen om op straat te bedelen voor geld of voedsel; voor hen is dat soms de enige manier om te overleven.

Wie deze gezinnen bezoekt, ziet meteen hoe gezegend wij zijn dat wij niet onder zulke omstandigheden leven. Ze hebben bijna niets; zelfs dagelijks brood is niet vanzelfsprekend. Daarom zijn wij, samen met onze donateurs en lokale partner, dankbaar dat wij deze gezinnen een reddingsboei kunnen bieden—niet uit eigen verdienste, maar dankzij Gods kracht.

“Een vrijgevig persoon zal voorspoedig zijn, wie een ander verkwikt, zal verkwikt worden” Spreuken 11:25

Betrouwbare bron voor steun

De verschillende projecten die onder 'de warme keuken' vallen, in de Tumanyan gemeenschap in de Lori-regio, is uitgegroeid tot een betrouwbare bron van steun voor kwetsbare personen. Het biedt niet alleen dagelijkse warme maaltijden, maar ook zorg, hoop en een gevoel van gemeenschap. Waarden die voor veel mensen essentieel zijn geworden.

Het aantal gezinnen in nood is merkbaar toegenomen. Veel vluchtelingen uit Nagorno-Karabach hebben in deze regio veiligheid gezocht en hebben dringend hulp nodig. Er is ook een groeiend aantal ouderen en eenzame mensen die geen steun van familie hebben en volledig afhankelijk zijn van externe hulp.

Het succes is mede te danken doordat u met uw hart gegeven heeft. Daardoor hebben we echt een verschil kunnen maken. Vijf dagen in de week worden maaltijden bereid en uitgedeeld aan minstens honderd kwetsbare eenzame ouderen en gezinnen.

mensenkinderen
♥ voor mensen in nood

"Wie zich over de arme ontfermt, leent aan de HEER, en Hij zal hem goeddoen voor wat hij gedaan heeft." Spreuken 19:17:

Het Warme Keuken project

In de heuvels van Tumanyan woont de drientachtig jarige mevrouw **Siranush Martinyan**. Ze is blind en leeft samen met haar zoon **Lyonik** (60) en schoondochter **Gayne** (56), die beiden een verstandelijke beperking hebben. Alle drie zijn ze gehandicapt en niemand van hen kan echt voor de ander zorgen. De enige hoop voor drie hulpeloze zielen, is de hulp die hen geboden wordt.

Siranush was jarenlang de steunpilaar van het gezin. Ze werkte dertig jaar als elektricien in een baksteenfabriek en na het overlijden van haar man stond ze alleen voor de zorg van haar gezin.

Een jaar geleden verloor zij ook het zicht in haar laatste oog. Sindsdien leeft ze in volledige duisternis. Koken, schoonmaken of zorgen voor het huishouden is niet meer mogelijk. Ook haar zoon en schoondochter kunnen dit niet zelfstandig.

Hun enige inkomen is nauwelijks genoeg voor brood en een beetje brandhout. In de winter is het huis ijskoud en blijft het fornuis vaak uit. Af en toe brengen burens wat eten, maar deze hulp is onzeker. 's Avonds, wanneer de kou intrekt, zit Siranush in het donker en luistert naar de stemmen en stappen van haar gezin. *"Ik kan niet zien, maar ik wil dat mijn kinderen geen honger hebben."*

Deze drie kwetsbare mensen leven in armoede en isolatie. Zonder hulp van de Warme Keuken kunnen zij niet overleven. Siranush, *"Ik wil niet dat mensen medelijden met ons hebben – ik wil alleen dat ze ons herinneren."*

"Draag recht voor de zwakken en wees de verdediger van de behoeftigen en armen."
Psalm 82:3

Zorg, respect en herinnering

Aan de voet van de Tumanyan-bergen woont de 79-jarige **Sargis Barkhudaryan** in een oud, versleten huis. Elke hoek laat een fragment van zijn leven zien — vreugde, ontbering en herinneringen aan zijn overleden vrouw Aleta, die twee jaar geleden overleden is. Sindsdien voelt het alsof het licht in zijn leven langzaam is vervaagd. Aleta was zijn steun in goede en slechte tijden. Nu is elke dag stiller, leger en langer.

Zijn gezondheid gaat achteruit, maar Sargis klaagt nooit. Hij houdt niet van aandacht en wil zijn burenen niet lastigvalen. Zijn kinderen zien hem nauwelijks; hij verwijt hen niets, maar bidt dat het goed met hen gaat.

In de ijskoude winters wordt het huis zelden verwarmd, en een warme maaltijd is een

luxe. Zijn enige vreugde komt van de burenen, die soms langskomen voor een kop thee en een stukje brood. Wanneer de avond valt is de stilte nog meer merkbaar. Alleen het tikken van de klok en zijn eigen hart vullen het huis. "Aleta zei altijd dat we samen oud zouden worden," zegt Sargis zacht, "maar nu ben ik oud geworden, alleen."

Het verhaal van Sargis is niet alleen van hem. Veel ouderen in onze gemeenschap leven in dezelfde stilte, kilte en vergetelheid, maar toch vasthoudend aan hoop.

Voor hen draait het **Warm Kitchen-project** niet alleen om eten. Het is een kom menselijke warmte, een eenvoudige herinnering dat ze niet alleen zijn. Ons doel is dat oudere mensen zoals Sargis elke dag een warme, voedzame maaltijd krijgen — samen met een vleugje vriendelijkheid, het soort dat waardigheid en comfort nieuw leven inblaast. Een warme maaltijd is niet slechts voedsel; Het is een symbool van zorg, respect en herinnering.

"Ook tot uw ouderdom zal Ik dezelfde zijn, en tot uw grijze haren zal Ik u dragen; Ik heb het gedaan en Ik zal u dragen, Ik zal u ondersteunen en redden." Jesaja 46:4

Wij zijn u zeer dankbaar

Voor zeer veel van de allerarmste gezinnen, eenzame ouderen en mensen met een beperking was uw hulp van onschatbare waarde. Samen met onze partners in Albanië, Armenië en Moldavië hebben wij daadwerkelijk hulp kunnen bieden, zodat degenen die deze steun ontvingen een stukje hoop en verlichting hebben mogen ervaren. Eenvoudigweg omdat er met respect naar hen wordt omgekeken. U, als donateur, heeft daaraan bijgedragen en daarvoor zijn wij u zeer dankbaar.

“Want Ik had honger en u hebt Mij te eten gegeven. Ik had dorst en u hebt Mij te drinken gegeven. Ik was een vreemdeling en u hebt Mij in uw huis uitgenodigd. Math. 25:35

mensenkinderen
voor mensen in nood